

Nej, de ere aldeles ikke for gode til Prygl, og det er heller ikke vor Mening at ville skaane dem; hvis vi mente, at Prygl kunde hjælpe, skulde de faa Prygl, og de skulde faa meget mere end 27 Slag. Og naar jeg ikke vil gaa med dertil, er det ikke for at holde min Haand over dem, og ikke, fordi jeg anser dem for for gode dertil, men jeg anser den lovgivende Forsamling for for god til at indføre en allerede for længst som barbarisk karakteriseret Straf, naar vi ikke en Gang kunne paavise og ikke en Gang overbevise os selv om, at den vilde kunne virke gavnligt eller forbedrende eller afskrækkende eller forhindrende.

Den højtærede Minister sagde, at naar vi ikke indføre Pryglestraffen, erklære vi os fallit over for Bølleuvsenet. Jeg vil vende det om og sige: Det er en Falliterklæring, hvis vi her med koldt og roligt Blod indføre Pryglestraf, om hvilken selv ikke den mest deciderede Tilhænger — og der er ikke mange Tilhængere af Pryglestraffen i dette Land blandt dem, der have Sagkundskab paa dette Omraade — om hvilken end ikke dens mest deciderede Tilhænger vil kunne paastaa, klargøre og bevise for os, at det er en Straf, der hjælper. Naar vi alligevel vilde indføre den i Stedet for at indføre Indespærringsstraf og Arbejdsstraf for et langt Aaremaal, hvorved vi faktisk befri Samfundet for de urolige Individuer, er det os, der erklære os fallit. Dette, i dette Øjeblik under de givne Forhold at indføre Pryglestraf paa ny, er en Falliterklæring over for Voldsmænd og en Falliterklæring, hvorved vi overgive vort Bo til Eftertiden paa en saadan Maade, at vi kun kunne faa en meget ringe Dividende deraf.

Endvidere er der en Betragtning, som synes mig at ligge saa nær. Vi have her i Rigsdagen ved Lov afskaffet Prygl i Militæretaten, og vi have sidst afskaffet Prygl for de vestindiske Soldater. Nu vilde vi indføre dem for civile igen. Det vil føre til, at en Soldat, der optræder som Voldsmænd i Uniform, enten det er mod andre uniformerede, eller det er mod civile, ikke kan idømmes Prygl, medens en civil Mand, der optræder som Voldsmænd enten mod militære eller mod andre civile, skal straffes med Prygl. Det er nogle ganske mærkværdige Konsekvenser, vi komme til, og de

staa noget i Strid med, hvad vi tidligere have været vant til at anse for at være god Orden. Jeg mener som saa, at det var rigtigt, at vi afskaffede Pryglene i Militæretaten, og vi vilde ganske sikkert ikke have gjort det, naar vi ikke havde anset det for at være den rigtige Vej; men lige saa sikkert er det, at vi ere inde paa en forkert Vej, naar vi nu vilde indføre Pryglestraffen i den borgerlige Straffelov.

Men Eksempler fra England nævnede den højtærede Justitsminister ogsaa. Jeg kan ikke forstaa, at det engelske Eksempel skal blive ved at dukke op. Det er ligesom den Mand i Flasken, der bliver ved at hoppe op, hver Gang man trykker paa Proppen. Det er oplyst for længst, at Loven vedrørende Garotterne var en Lov, der blev vedtagen ved en Forskrækkelse, men inden Loven kom ud, var Ondet udryddet med Røde, og der fandtes ikke en eneste af de Røvere i London mere. Røverne bleve ikke pryglede væk den Gang, men alle løsgaaende Forbrydere fik en Billet fra Politiet, om de vilde være saa gode at udlevere hele Banden, for ellers bleve alle de betingede Domme annullerede, og alle de løsgaaende Forbrydere, der gik løse paa Betingelser, vilde blive samlede ind og satte ind i Strafanstalterne. Saa blev der afleveret, jeg tror 28 Medlemmer, det var Kvæler- og Røverbanden, og saa var det Onde færdigt. Det er slaaet fast, og vi kunne saamænd ikke gøre Historien om eller gøre det til Løgn, selv om vi anvende det Eksempel nok saa mange Gange: der er ikke nogen Trøst at hente derfra.

Over for den ærede Ordfører (Sveistrup), der i Gaar ikke var slet saa rask til at frafalde Ordet som i Dag, er jeg nødt til at gøre nogle ganske faa Bemærkninger. Den ærede Ordfører begyndte med i Gaar at bebrejde mig, at min Op læsning af hans Udtalelser ved Lovforslagets 1ste Behandling kun var saa som saa, jeg citerede, hvad der passede i mit Kram, og citerede ikke det andet! Det er en given Ting, det vedkender jeg mig, men jeg vil rigtignok sige, at naar jeg har citeret som sket, er jeg villig til igen at læse op. Den 19. November 1903 sagde den ærede Ordfører her i Folketinget henne fra sin Plads, at vi civiliserede Mennesker have en vis Afsky for legemlig